

LBRIS

We know
books

Várkonyi Kitti Hodos Éva

Út a kerecsensólyomig

Editura KEDVENC Kiadó
Székelyudvarhely 2021

ISBN 978-606-9633-13-7

E mű részleteinek vagy teljes egészének közlése bármilyen médiában a kiadó írásbeli engedélye nélkül tilos és bűncselekmény a hatályban levő törvények szerint.

Reproducerea parțială sau integrală a ediției fără acordul editurii este interzisă și va fi pedepsită conform legilor în vigoare.

Borítóterv és illusztrációk: Csőke Kitti

Megrendelhető:

0744505331

0744611095

E-mail: kedvenckiado2012@gmail.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VÁRKONYI, KITTI

Út a kerecsensólyomig / Várkonyi Kitti, Hodos Éva. -
Odorheiu Secuiesc : Kedvenc Kiado, 2021
ISBN 978-606-9633-13-7

I.Csőke, Kitti

821.511.141

1. Fejezet

Amiben megismerjük Dénest és családját

A nyár végi napsütéstől átforrósodott várkövek ontották magukból a meleget. A székesegyház harangjai delet kongattak, és mintha ez jel lett volna, a város többi harangja is megszóialt. A hangok végigszaladtak a külső város utcáin, a tereken kergetőztek, ahol a madarak ijedten rebbentek az ég felé.

– Anyúúú!

A kiáltás úgy hangzott a melegtől langyos tespedtségben szundikáló vársétányon, mint az ágyúlövés.

Az öregúr, aki a kőmellvéd mellett állt, meglepetten kapta fel a fejét. Elmerült gondolataiban... Mosolyogva nézte, ahogyan a városra irányított távcső körül egy kisfiú és egy kislány egymást lökdösi, amíg szüleik kétségbeesett arccal igyekeznek őket szétválasztani, és kényszeredett mosollyal tekintgetnek felé, a rakoncátlan gyermekeik okozta zaj miatt, némán elnézést kérve.

Ó, őt egy picit sem zavarta ahogyan a gyermekek viselkednek, s aki próbálta már a szülői tekintélyt megőrizni az ilyen, és ehhez hasonló helyzetekben, annak tisztában kell lennie azzal, hogy ez egy cseppet sem könnyű feladat. Ekkora melegben egyébként is hajlamosak egyesek arra, hogy minden józan ész szabályát felrúgva másként viselkedjenek. Mint ott az a galamb is. Valószínűleg a meleg zavarhatta meg, mert mi másért tenné, hogy kiül egy olyan ágra, ahol a magasban keringő héja azonnal észreveszi. A fa külső ágára.

Egy pillanatra megállt, fejét felemelte a harangjátékra. Ujjai

támasztékot kerestek a kőmellvéden, ahonnan ijedten kapta vissza azokat. Elmosolyodott. Sejthette volna, hogy forró, de annyira elmerült gondolataiban, hogy a mozdulat önkéntelenül történt. Megigazította nyakkendőjét, ezt is megszokásból. Elsétált a látcső mellett, ahol a gyerekek lenyugodva, elpilledten ültek, amíg szüleik egymásnak mutogatták a látnivalókat, amelyeket beazonosítottak a kezükben tartott prospektusból. Neki nincs szüksége a messzi-látóra, és prospektusra, ha lehunyja szemét, anélkül is maga elé tudja képzelni a város minden utcáját.

A Barkóczy úton de sokszor jártak, vagy a Servitán, ami elvezet a Harangöntő utcába! Sétáltak az Eger patak mentén, fel egészen a bazilikáig és a várba. Sehol nincsenek ilyen utcák, mint itt Egerben, ahol minden elnevezésnek jelentése és múltja van, történelmi és szerethető múltja, amit őrizni kell.

Ha szemeit jól megerőlteti, rálát házuk egyik sarkára, a többi részt eltakarják az öreg tölgy lehajló ágai. A tölgyet apró kis makkból csíráztatták és ültették el Zsófi-val, amint felépült a házuk. A ház, amelyet olyan nagy szeretettel terveztek feleségével, a kedves és nevető szemű Zsófiával. Debrecen és Eger volt az álmuk, sokat tanakodtak hová, de végül ide költöztek. Régi események ezek – tőprengett.

– Dénes! Te vagy az? – kiáltott utána egy női hang – Dénes! Állj már meg!

Megfordult a hang irányába, majd a felismerés öröme áradt szét az arcán.

– Zsuzsa? Istenem, Zsuzsa! Kezedet csókolom! Hová tűntél? Több, mint két éve nem láttalak. De örülne Zsófi...

– Örülne? Hát hol van? Szervusz Dénes! – ölelte át az idős hölgy, mindkét orcájára csókokat cuppantva.

Dénes nem szólt.

– Ó, hát, mikor? Déneském! Huszonhat hónapja utaztam az unokámhoz, pesztra kellett a picike mellé Ausztriába.

Most sikerült a bölcsőde és a munka egyszerre szegénynek. Tudod, a Timike. Voltam vele nálatok is jó-párszor. No, hát mikor hagyott itt Zsófi?

– Két éve. Két éve Zsuzsikám – hajtotta le ősz fejét, majd a nőre nézett.

– Sajnálom – szomorodott el az. – Akkor nem mentetek el a dobozért, igaz? Nagyon sokat gondoltam erre. Zsófi izgult, hogy sikerüljön. Aztán mégse? Vagy mégis?

Dénes eszébe jutott, amikor esküvőjük után néhány héttel arról beszélgettek, hová is menjenek nászútra. Nem azonnal, hanem majd a nyáron, hogy addig összegyűljön az útra való költség. Felesége merész tervet eszelt ki, és Zsuzsa, nevének egyetlen igaz barátnője minden erejével támogatta azt. Talán épp együtt eszelték ki.

– Ti aztán jól kifundáltátok azt az erdélyi biciklis túrát! Nem is tudom már micsoda érveket húztatok elő, de Zsófi még Petőfit is elővezette, mert az Koltón volt nászúton. Emlékszel?

– Naná! Tudtuk, hogy Petőfi és Szendrey Júlia is ott töltötték a mézesheteiket.

– Huncut némberek voltatok, mert amikor megkérdeztem tőle, hogy: Na, ez most hogy jutott eszedbe Zsófi? Mióta etalon köztünk Petőfi?

– Csak a hely miatt mondtam. Tudod? – ezt válaszolta. Zsuzsa nevetve paskolta meg Dénes kezét.

– Gyere, menjünk valamerre! Olyan régen beszélgettünk. Elindultak.

– Meghívlak egy kávéra. Ráérsz, Zsuzsikám?

Beültek egy kávézóba és tovább nosztalgizáltak.

– Tudod Zsuzsa, akkor én csak annyit éreztem, hogy a hátamon végigkúszik a hideg, és próbáltam a józan ész logikájával érvelni, és mondtam is neki, hogy belegondoltál abba

kedvesem, hogy cirka háromszáz kilométer a távolság? És ez csak az oda út. Együtt megyünk, ennyi volt rá a válasz. Biztosan te biztattad fel – kacsintott a kedves arcú, barnára festett hajú nőre. – Persze Zsófi hangja olyan meggyőző volt! Gyönyörű kék szemei csillogtak, ahogy a szőke hullámos tincseit hátradobta. Úgy mondta ezt a két szót, mintha legalábbis akkor kevesebbet kellene tekernünk. Viszont akkor, két napig hozzá sem lehetett szólni, mert elvonult az albérleti szobába, és amikor felállt az íróasztaltól, diadalmasan lengetett egy füzetet.

– Tudom, – kavargatta kapucsínóját az öreg hölgy – nekem is elmesélte. Még azt is, amit te reagáltál. Azt mondta: ebben minden benne van, az útiterv, a megálló, és a végállomás. Mire te megkérdezted, hogy tán az elfekvő lesz az?

– A meglepetést is ismerted? Nagy zsvivány voltál, annyiszent! Ismerted, igaz?

– Ó, igen! Együtt találtuk ki – a nő kortyolt egyet csészéjéből, majd letette az asztalra. – Zsófi hitt benne, hogy újra ott lehet veled, és évek múltán szembesülhet azzal, milyen édes szerelem köti hozzád.

– Meggyőződhetett róla. Ott volt az egész együtt töltött életünk. Aztán május végén karikáztunk is, hol egymás mellett kacarászva, hol egymás mögött a kerékpárjainkon. Többször megpihentünk, de szinte észre sem vettük azt a majdnem háromszáz kilométert, amelyet biciklivel tettünk meg. Illetve ez így nem egészen igaz, – nevetett fel – mert a hátsó részünk úgy sajgott, hogy néhányszor lestoppoltunk egy-egy teherautót és felkérőztünk akár a platóra is. Mire megérkeztünk, így is alig bírtunk leülni.

– Mesélte Zsófi. Az éjszakákat hol sátorban töltöttétek, hol panzióban és a magyar lakta szórvány területeken vadidegenek hívtak meg titeket magukhoz, amint meghallották honnan jöttetek.

– Iszunk még valami üdítőt? Vagy sütit, szeretnél-e Zsuzsi? Tudod, erre azért még mindig könnybe lábad a szemem. Az a vendéglátás felejthetetlen.

– Á, nem, köszönöm, nem kérek semmit. Menjünk egy darabon együtt. Elvégre még a várban vagyunk.

Az öreg úr és a hölgy, elindultak a várból, közben tovább emlékeztek. Szemeik iták Eger pompás látképét onnan a magasból.

– Tudod, Zsuzsi, nem bántam meg semmit. Azt a piszok kemény és nehéz utat sem. Koltón csend volt és gyönyörűség. Levegőjén átlengett a menta illata, csupa vadon termő mentapázsit fedte a mezőt. A kirándulásaink, a kék és rózsaszínű harangvirágok, a pipacsok ezrei és a sárga gólyahír! Bólogattak, ahogy lengette őket a szellő. Aztán a Teleki kastély, amit még Mária Terézia építtetett, és ahol Petőfi a nászútját töltötte Teleki grófnál. Mennyire oda volt érte Zsófi! Áhíttal mondta: „A szerelem milyen csodálatos verssorokra ihlette Petőfit! Huszonnyolc műve született itt, köztük a Szeptember végén”, és már skandálta is. „Még nyílnak a völgyben a kerti virágok...” Imádtam hallgatni.

Emlékszem, Telekit, az ezredes gróft az öreg somfa alá temették a kastély mellett, hiszen annyira hozzátartozott és annyira meghatározó személyiség volt ő ott. Ezt a megélt tudás-élményt is Zsófiának köszönhetem. Mennyi minden van, amit neki köszönhetek! Most te mesélj! Mi van veled, hogy élsz? Férjhez mentél, mióta Lajos barátom elment?

– Hova gondolsz? Dehogy. Két hete sincs, hogy hazajöttem. Épp rendezkedek, meg ilyesmi. Hozzátok készültem, illetve Zsófihoz... – elhallgatott. – Talán, ha Zsuzsika lányom élne, könnyebb lenne, viszont Timikéhez bármikor kimehetek és a pici lány is a szívemhez nőtt két év alatt nagyon. Lehetőséges, hogy visszamegyek. Danikával mi van? És a gyerekek? Miklóska már biztosan nagy fiú.

– Az ám! Emlékszel, amikor egy sólymot vittünk ki az erdőbe? Te is ott voltál. Tudod, amit azelőtt fogtak be, és együtt néztük, amint a madár felreppen az ég felé, örülve frissen szerzett szabadságának. Szállt az a madár, akár a gondolat. Csodás szárnyai szétterpesztve, lábai a hasa alá csapva hátra, és feje, az okos tekintetű ragadozó feje előretolva figyelt maga elé. Soha nem felejthető élmény marad. Mint az erdőjárás is, ami folyamatos része lett az életünknek. Családdal, vagy veletek. Talán ott szerette meg Dani is a természetet, a vadvilágot. Ezért lett erdész. Nagyon jó erdész, hiszen tudod.

Azonnal gondolataiba merült, és Zsuzsára öntötte képeit.

– Sose felejttem el, a pici Dani szavait. Apa, elviszel? kérdezte amikor madarakkal a kezemen munkába indultam. Egy sólyom ült a karomon. Naná, hogy érdekelte az alig tíz éves kölköt! Naná, hogy vittem magammal! Milyen hamar felnőnek a gyerekek! Te tudod a legjobban Zsuzsi, a házunk soha nem zengett hangos veszekedéstől, amit azért nem lehet elmondani az utóbbi évekről. Dani felesége igen csak tűzről pattant asszonyka, talán meg is perzselődött azon a tűzön, amiről lepattant, de erre bizonyára már ráébredt Dani is. Olga okos nő, de mindent a hideg ész logikájával dönt el.

Elhallgatott, mert megjelent előtte menyé tekintete, és enyhe lelkiismeret-furdalást érzett. Nem akart ő rosszat gondolni róla.

– Dénes! – riasztotta fel gondolataiból Zsuzsa. – Mi a baj? Gond van a fiúkkal?

– Ó, Mihály és a kis csibész Miklós, akit csak Lócinak hívunk! – áradozott az öreg – Zsófi értett hozzá igazán, miként kell a két fiúval bánni. Főleg Lóccival, akinek átható tekintete, már csecsemőkorában elvarázsolta őt. Szürkés-kék írisze körül fekete karika emeli ki szemét a hosszú pillák ölelése mögül, még mindig. Ez mára még kifejezőbb, mert ha ránéz

valakire, hát úgy érezheti, hogy a lelkébe lát. Bizonyára így is van, mert Lóci mindig tudja mivel tud örömet szerezni és mivel bánthat. Mindkettőt meg is teszi. Nem úgy, mint Misu, az első szülött unokám. Ő már picinek is nyugodt, értelmes, okos fiú volt, hiszen ezt tudod. Orvosnak tanul. Zsófi hogy örülne ennek! Sosem volt hangjában türelmetlenség, pedig a fiúk mindig tele voltak panasszal, lázadoztak, szemtelenkedtek, még vele is. Zsófi tudta, hogyan simítsa el a dacos kamasz kitöréseket.

– Igen, ezt én is tudom. Piszkosul értett a gyerekekhez.

Sétáltak a várból kifelé, beszélgettek. Zsuzsa hirtelen köszönt el. Talán, mert egyre hosszabb csend pihent meg közöttük, hiszen Dénes gondolatai fojton elkalandoztak.

Zsuzsával való találkozása felkavarta az emlékek hullámos fellegéből az erdélyi nászút eseményeit.

A Szamos partján sétáltak Zsófiival, kéz a kézben. Kedvencük volt egy vén szomorú-fűzfa, aminek ágai a földig hajoltak. Lehajló ágai közé csak szórványban süttött a napsugár, inkább a fénye, mint a melege zavarta őket. Óriási szitakötők repkedtek és táncra perdült körülöttük a rovarbirodalom. Ebben a természetes amfiteátrumban ültek, hallgatták a folyó suttogását, a tücskök muzsikáját, a madarak hangjait. Még most is tisztán emlékszik, hogy a lappantyú hangjait véite hallani, pedig ez a madár inkább éjszaka aktív. Aztán valóban, meg is pillantotta Zsófi, amint a kis vándor rovarevő tovaszállt, szürkés-barna, pár grammos testét úsztatta a lég, de károgó berregő hangját már nem hallatta. Pedig tud az nyávogni is, de még az ugatástól sem retten vissza. A legtökéletesebb rejtőzködő, ami a földön költi ki a fiókáit. Zsófi mekkorát nevetett, amikor mondta neki, hogy tán épp költött ez a kis kecskefejő itt valami bokor alatt!

– Kecskefejő? Micsoda név ez?

– Pedig van még egyéb neve is ennek a csepp kis ha-

szonmadárnak. Álmosfilkónak is hívják, no meg bagolyföcske és kecskeszopó, nem ritkán málonfekvő.

Csak úgy csilingelt Zsófi kacagása, amikor ezeket elárulta neki.

– De, hogy lehet ennyi neve egy kismadárnak? És miért hívják mondjuk bagolyföcskének?

– Zsófikám! – húzta vállához a fejét – ez a madárka pont olyan hasznos, mint a fecske. Reptében kapja el a rovarokat. Szúnyogot, legyet, lepkét. Ráadásul éjjel, vagyis amikor már besötétedett. Nappal gubbaszt a fa ágán, pont úgy ül, ahogyan az ág áll. A színe pedig éppen olyan, mint a bagolyé. Alig lehet észlelni a rejtőző színe miatt. Csak ő picike. No, hát mivel estefelé látták az emberek őt mindig, ezért lett álmosfilkó. A kecskéhez meg semmi köze. Csupán szívesen megy a tehén, birka és kecske után, mert a trágyájukra szálló rovarokat ott bőségesen megtalálja. Szinte tálalva van a számára. Régen azt hitték az emberek, hogy amikor alászáll, a kecske lábaihoz, mindig kortyol egy kis tejet. Ezért lett kecskeszopó.

– Milyen okos és vicces! – mosolygott arcába Zsófi. Még most is látja maga előtt azt az arcát.

– Okos és hasznos. Ráadásul egyetlen kismadárnak sincsen ám akkora szája! Ha kitérít a csőrét, szinte eltűnik a feje és csak a nagy nyílás látszik. Hatalmasat bír tátani, tudod?

– Talán itt is járt, a fűzfánkon. Talán az odúba is bebújt – találgatott Zsófi.

– A lappantyú nem odúlakó, a földön költ kedves – súgta a fülébe, és nevettek.

A fűzfa törzsén legfelül, ahol az oldalágait nevelte, egy üreg tátongott. Felső széle megvastagodott, természetes védelmet nyújtva a benne lakó... fűzfatündérnek. A fűzfa őrző tündérei ők, akik a fa üregében laknak és jóságukkal, tündértáncukkal óvják a fát, és azokat, akik a fa alá ülnek. Ezt főként

